

Disney
PRINSES
Sneeuwvitje
en de
Leven Dwerfen

Er was eens een prinses die Sneeuwwitje heette. De vader van Sneeuwwitje was dood en dus leefde ze samen met haar boze stiefmoeder, de koningin.

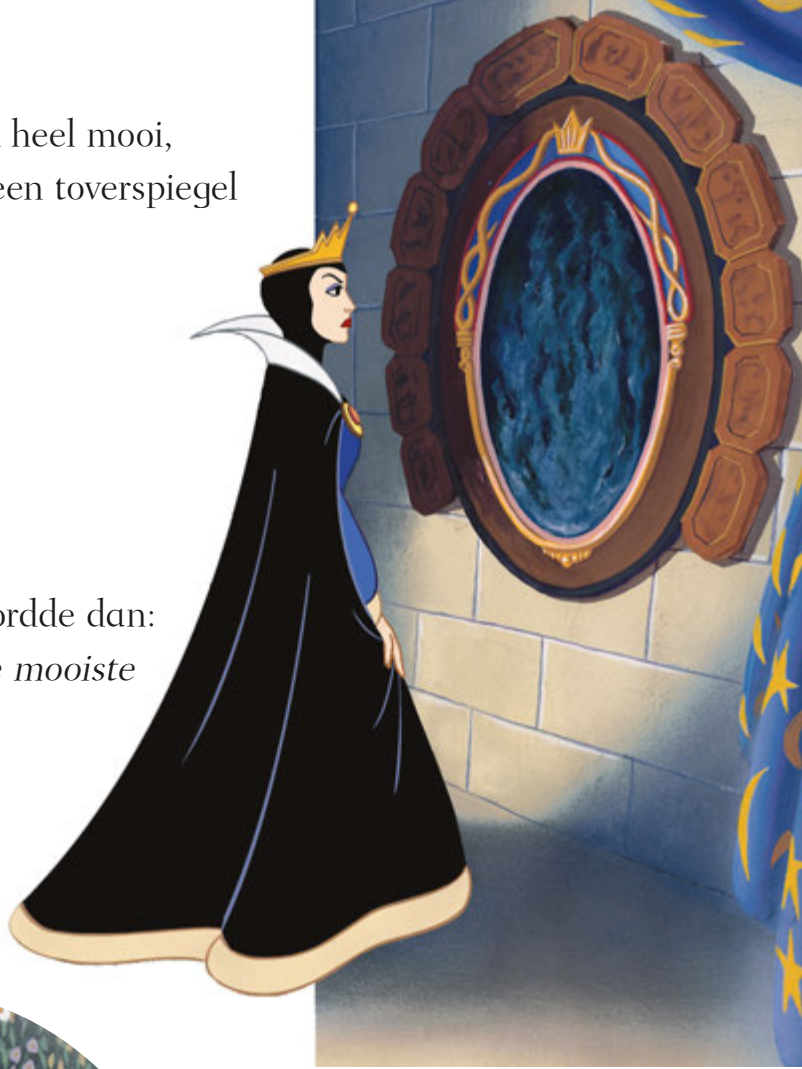
Sneeuwwitje was heel mooi. Haar huid was zo wit als sneeuw, haar haren zo zwart als ebbenhout en haar lippen zo rood als een rode roos.

De koningin was ook heel mooi,
maar erg ijdel. Ze had een toverspiegel
en iedere dag keek ze
erin en zei:

*‘Spiegeltje, spiegeltje
aan de wand,
wie is de mooiste
van het land?’*

En de spiegel antwoordde dan:
*‘U, koningin, bent de mooiste
van het land.’*

Maar de koningin
was toch nog jaloers op
Sneeuwitje en liet haar
in het kasteel werken als
dienstmeisje.

Op een dag, toen de koningin weer voor haar spiegel stond,
antwoordde de spiegel:

*‘U, koningin, bent mooi, dat is waar,
maar ik zie een prachtig meisje daar
dat, helaas, mooier is dan u.
Met lippen zo rood als een roos,
een huid zo wit als sneeuw
en zwart als ebbenhout is haar haar.’*

De koningin was woedend. ‘Sneeuwwitje!’ siste ze.
‘Dat mag niet!’

Op hetzelfde moment zong Sneeuwwitje een lied bij de put van het kasteel.

Een knappe prins die voorbijreed, bleef stilstaan om te luisteren. Zodra de prins en Sneeuwwitje elkaar zagen, werden ze verliefd.

Toen de koningin Sneeuwwitje samen met de prins zag, werd ze woest en besloot haar stiefdochter uit de weg te ruimen.

De volgende morgen zei de koningin tegen de jager dat hij Sneeuwitje mee moest nemen naar het bos om haar te doden. 'Breng haar hart mee terug als bewijs dat ze dood is', eiste ze.

De jager bracht de prinses naar het bos, maar hij kon het niet over zijn hart krijgen om haar dood te maken. Hij zei tegen Sneeuwitje dat ze zich in het bos moest verstoppen. Toen nam hij het hart van een dier om aan de koningin te laten zien dat Sneeuwitje dood was.

Sneeuwwitje zwierf door het grote bos. Ze was heel bang, maar de dieren brachten haar naar een klein huisje. Sneeuwwitje klopte op de deur en ging naar binnen. Ze vroeg zich af wie er in zo'n klein huisje kon wonen.

Er stonden zeven stoffige stoeltjes bij de tafel. In de gootsteen lagen zeven vuile lepeltjes en zeven kommetjes.
En in de slaapkamer stonden zeven onopgemaakte bedjes.
‘Misschien wonen hier slordige kinderen’, zei Sneeuwwitje.

